

Jak dlouho jste byla nezaměstnaná, jak to vlastně probíhalo po skončení školy?

- No takže já jsem vlastně dodělala v lednu, někdy 20. jsem měla poslední zkoušku a nastoupila jsem v dubnu takže v podstatě tři měsíce, zhruba. A jak to probíhalo, jako ta procedura? Když jsem skončila školu tak jsem se přihlásila hned na pracovní úřad, protože i už bylo šestadvacet a musela jsem si platit zdravotní pojištění sama, takže jsem se hlásila na úřad práce abych... tohle alespoň mi odpadlo teda. No... v podstatě já jsem z Domažlic, takže jsem se hlásila tam, ačkoli jsem práci vlastně chtěla hledat v Brně, tak jsem potom žádala ještě o převod do Brna taky. Nevím, jestli to mám nějak rozvést, jestli vás zajímají podrobnosti.

Když si vzpomenete na první týdny po skončení školy, o čem jste přemýšlela v té době, co se týče práce. Vlastně bylo to jednoznačné jít na ten pracák?

- No tak to jo. To určitě, vzhledem k tomu, že mi minimálně odpadla ta povinnost platit to zdravotní pojištění... Ne že bych od toho moc očekávala, že mi najdou nějakou práci, spíš abych byla jako krytá z tohoto z tohoto pohledu a začala jsem si vlastně práci shánět sama, protože... Stejně jsem byla hlášená v Domažlicích, tak jsem ani nečekala a ani, ani prostě nemohli mi shánět práci v Brně samozřejmě.

Hm, a co je první, co si první vybavíte vlastně z doby té nezaměstnanosti? Co vás napadne, když se prostě řekne: „Když jsem byla nezaměstnaná...“

- Co mě první napadne...

Hm, nějaká konkrétní událost nebo setkání třeba se spolužáky.... a podobně...

- To ani ne. Možná spíš to, že jsem měla spoustu volného času vlastně. No (pauza) spoustu volného času vlastně. No sháněla jsem si práci, to samozřejmě zabere nějaký čas, ale spíš tak možná, že jsem neměla dané povinnosti jakoby. Že jsem neměla pevný rozvrh. Vzhledem k tomu, když jsem chodila do školy, tak jsem věděla, že tehdy mám přednášku, cvičení nebo musím... chodila jsem i na brigádu takže musím jít do práce a tak. Takže tak jsem si to vlastně ten čas byl, že jsem si ho mohla sama nějak strukturovat. Ten pevný režim mi chyběl nějaký.

Jak třeba vypadal jeden den normální právě když tam ten režim nebyl?

- No to právě bylo hodně odlišné. (směje se) A hlavně jsem to dělala podle toho... protože já jsem tak, nevím, možná třetinu toho času, těch tří měsíců strávila doma, protože jsem jednak jsem tam byla kvůli úřadu práce, jednak jsem si dávala po těch zkouškách trošku oddech, protože jsem měla náročný závěr – psát bakalářku a dělat státnice. Takže potom jsem si vzala asi 14 dní volno. tak to bylo takové volné, protože jsem si víceméně užívala rodinu, protože já jsem vlastně jezdila domů jenom na víkendy předtím, jsem doma moc nebyla, tak to jsem si tak trošku dávala do pořádku věci a lenošila. A když jsem byla tady v Brně tak víceméně, nevím jestli typický den... nevím jestli něco takového bylo, ale v podstatě jsem... Vstávala jsem později než do školy a vlastně snažila jsem se chodit na internet, protože jsem vlastně práci hledala přes internet přes pracovní servery a.... (pauza) potom tady mám kamarády takže tak odpoledne jsem se scházela s nimi, abych měla trošku kontakt s lidma.

Jak to třeba bylo s penězi v té době vlastně, z čeho jste žila?

- S tím jsem neměla problémy, protože mě v té době vlastně financovali rodiče, prostě .... eee .... neměla jsem žádný limit, že bych měla nějaký finanční limit kolik mám našetřeno nebo tak. Prostě jsem kolik jsem potřebovala, tolik mi dali rodiče. Takže s tímhle problémy nebyly.

A z jejich strany, jaký byl vlastně pohled na to že vlastně jste nezaměstnaná?

- No, určitě mi přáli, abych našla práci. Mamina je tak trošku jakoby.... hodně starostlivá, abych tak řekla, takže ta myslím měla trošičku... stresovala za mně. Ale... nevím, určitě mě podporovali v tom, že když jsem říkala, že nemohu nic najít, tak říkali, že určitě něco najdu. Tak jako psychickou podporu poskytovali. Vlastně i doma... když jsem když jsem byla doma, tak to bylo úplně dobré.

A.... snažili se třeba hledat tu práci za vás? Nebo, pomáhali?

- - No takhle. Vzhledem k tomu, že opravdu vlastně jsem hledala práci jinde než bydlí rodiče, tak ani nemohli Ale tak snažili se... radit. Zvlášť mamina ale tak tak trošičku nemá kontakt s pracovním trhem v Brně takže to ne vždycky bylo k věci. Ale kdybych hledala práci doma tak určitě jsem se mohla obrátit, ani ne tak na rodiče, jako třeba na švagra, protože ten má docel jakoby kontakty.... eee v tom okrese takže by se mi určitě zeptal nebo by se mi snažil něco najít nebo zeptat se spíš, tak bych to formulovala. Ale takhle vzhledem k tomu, že jsem hledala tu práci jinde tak ta pomoc při hledání práce moc nebyla.

Já to na chvíli stopnu jenom (zavírám, okno) A kdo vám teda konkrétně třeba nejvíc pomáhal při tom hledání?

- Hm kamarádka tady v Brně vlastně, protože my jsme spolu vlastně chodily, když jsem dělala vlastně předtím ještě vysokou školu ekonomickou, tak jsme spolužačky z té doby. A ona už pracuje tři roky v podstatě... a vzhledem tomu že pracuje i v personalistice, takže má takové to know how jak si hledat v práci. Ne že bych ne že by jakoby mi našla přímo nějaké místo, ale vždycky jsem s ní třeba

konzultovala, když jsem šla na nějaký pohovor, tak jsem se mohla zeptat na některé otázky, které mě zajímaly, tak ta mi hodně s tím pomohla.

Stýkala jste se třeba se spolužáky, dalšími lidmi ze školy? Byl někdo v podobné situaci? Řešili jste to třeba společně?

- Ne, to ne protože vzhledem k tomu tak, že každý končí v podstatě jinak a většina lidí pokračovala ještě na magisterském studiu, s nimi co jsem začínala, takže tyhle problémy neměli. Takže to ne.

A vídala jste se s nimi dál nebo ne?

- No tak sem tam a spíš zřídka, protože mám i ten okruh známých i mimo školu, i mimo lidi ze školy takže vídala jsem se se spolužáky několikrát, ale málo, málo.

A v případě, že jste se teda potkali, došlo i na to, bavit se o tom, co děláte, jak tady to probíhalo třeba? Popsat to.

- Eee jak to probíhalo, tak v podstatě jenom na úrovni takové jako zdvořilostní komunikace, protože opravdu nemám tam žádného, žádného blízkého přítele, s kterým bysme to probírali skrzskrz takže spíš jako jak se mám, jestli mám práci nebo jak to probíhá, jak na tom jsem a takové věci, pár vět.

Takže z jejich vlastně reakcí, šlo nějak poznat třeba co si myslí? Měla jste nějaký pocit z toho, i když to probíhalo jako zdvořilostní konverzace... Že by třeba bylo vidět, že mají nějaký názor na to?

- Hm, nevím. Možná jako... nevím jestli to není moc vzletně nazváno: spoluúčast jako. Jako že mě vyslechli a ... třeba by mě přáli to abych našla tu práci, ale nějak nic jiného mě nenapadá.

Hm, pro mne je takový vlastně těžký pochopit, jak ten nezaměstnaný se cítí. eee Bylo to... eee jak vy jste tu nezaměstnanost brala. Jako vlastně nějakou životní etapu přechodnou nebo eee to bylo jinak?

- Tak určitě jako přechodnou životní etapu, protože kdybych to měla brát jinak tak to to asi nesu psychicky těžko. Tak ten začátek... vlastně... Když jsem skončila školu tak potom jsem si potřebovala odpočinout, potřebovala... tak to byla vítaná změna oproti oproti těm povinnostem, že jsem měla volno, takže jsem si vlastně opravdu těch štrnáct dní udělala dovolenou. No a potom... eee... samozřejmě... nebo samozřejmě... trošku s postupujícím se časem jsem to brala hůř jakoby, že jsem si začala pochybovat. Protože ze začátku jsem si řekla jsem byla přesvědčená, že nějakou práci určitě najdu... A potom mě občas napadlo, jaká to bude práce, jak dlouho to bude ještě trvat, tak víceméně vzhledem k tomu, že jsem byla bez práce tři měsíce, což mi nepřijde jako dlouhá doba, tak nebyly žádné výrazné negativní pocity, že to bylo spíš ... hmmm tak od toho pevného přesvědčení že jsem si říkala potom k těm pochybnostem nebo spíš tak nějak... o druhu práce tak možná. Protože ze začátku jsem si říkala hodně, že bych něco nechtěla dělat třeba nějakou asistentku v podniku, že bych fakt nechtěla. A potom jsem začala uvažovat, jestli nemám hledat i takovéhle pozice Protože jsem ze začátku ani na ně neodpovídala a ani jsem nic takového nehledala.

Kromě rodičů a vlastně té kamarádky, kde jste sháněla pomoc s hledáním práce? Vy jste říkala na internetu hledat, bylo tam ještě něco jiného?

- No tak v podstatě přes personální agentury, ale to víceméně probíhalo taky formou jenom přes počítač, já jsem se registrovala u několika personálních agentur, proto jsem hledala inzeráty v novinách potom tuhle práci jsem vlastně našla, že visel inzerát ve škole, ale to byla spíš výjimka to byl myslím za celou dobu jediný jeden... A to je v podstatě všechno.

Vy jste říkala na nástěnce ve škole, takže vlastně i v době, kdy už jste nebyla student jste na tu školu chodila... Z jakého důvodu?

- No z toho důvodu, prostě protože jsem tam chodila počítače. Jsem vlastně využívala ještě dodatečně výhod toho, že jsem byla studentka, takže jinak, jinak by se mi to vyhledávání práce prodražilo tím že bych musela platit internetovou kavárnu.

Hm, bylo něco, v čem byste se musela omezit během těch tří měsíců nezaměstnanosti vlastně.

- No ani ne, nebím o tom, protože tak rodiče mi dali peníze, které jsem potřebovala, takže jsem se omezovat nepotřebovala.

Eee, bylo to tak, že jste třeba pokračovala v těch přátelstvích a kontaktech s lidma, který jste měla předtím vyloženě?

- Určitě mi tady ty kamarádi hodně pomohli nejen nejen jako s hledáním práce, ale vlastně i že jsem neztratila ty kontakty a chodila jsem vlastně si popovídat a do kina a porůznu. Takže jsem vlastně neměnila životní styl.

Nebylo to právě rozdílný v průběhu toho času, jako čím se prodlužovala jakoby ta doba nezaměstnanosti.

- Tak s těma kamarádama ne, to spíš jako osobní pocity, tak to potom to se zhoršovalo. Eee protože tam se objevily ty pochybnosti a bylo to trošičku, taky se mi po ránu hůř vstávalo ... (směje se) .... takže to určitě v průběhu času, ale hodně mi pomáhalo, že jsem jezdila domů třeba na týden a tak. Že tam

vlastně rodiče mi poskytli, rodiče vůbec, mám sestru a ta tak mi poskytli psychickou oporu, abych to nazvala vzletně. Prostě jsem se mohla na ně spolehnout.

Jak to bylo s institucema? Vlastně, dva úřady práce, v Domažlicích, tady, tak jak to probíhalo?

- No tak vzhledem k tomu že vlastně jsem byla tři měsíce bez práce, což obnášelo v podstatě vstupní návštěvu a potom jsem měla vždycky po měsíci návštěvy rozepsané. Takže já jsem byla kromě té vstupní ještě dvakrát v Domažlicích, tam jsme se bavili jenom o tom, že se chci přehlásit do Brna, takže kolem toho jakoby donesla jsem tam potřebné dokumenty, které oni chtěli, a oni mi dali žádost, kterou jsem měla donést sem na schválení no a tady jsem vlastně byla na Úřadu práce v Brně akorát žádat o převedení a potom už jenom jednou se odhlásit, takže v podstatě ten kontakt byl minimální a ta pomoc ze strany úřadu práce taky. Vzhledem k tomu, že v Domažlicích mi jakoby v podstatě pomoci nemohli s hledáním práce a tady v Brně jsem byla jenom se odhlásit v podstatě. Takže...

Takže, vy jste to řekla přímo, že vlastně práci v Domažlicích nesháníte, že to je jenom kvůli tomu bydlišti. Eee jaký byl třeba postoj těch úředníků? Bylo to ryze třeba vyplnění dotazníku a další?

- No tak, ty návštěvy dvě, co jsem tam byla v podstatě trvaly minimální dobu opravdu jenom vyřídit ty formality, které tam být musí v tom spise, nebo... co oni po potřebují aaa bylo to bylo to zdvořilé, nemůžu si na nikoho stěžovat, ale jak říkám, ten kontakt byl minimální, takže ne nevím, jak by to probíhalo kdybych skutečně chtěla s něčím skutečně pomoci nebo poradit-

Spousta lidí vám pomáhal, kdy třeba vám tu situaci ztěžoval? Nebo, hm? Přišlo na takové lidi taky?

- Ani nemám ten pocit. Ne.

Aaa, když jste třeba někomu řekla, že jste nezaměstnaná. Stalo se vám, že by byla negativní reakce jako vyložené?

- To se mi nestalo. Je pravda, že eee s postupujícím časem se mi to jako říkalo čím dál tím hůř, že jsem jako o tom nechtěla tolik mluvit, protože jsem měla pocit, že už bych měla tu práci mít, ale nějaké negativní reakce, že bych to někomu řekla a on řek jéé nebo něco takového tak to ne.

Hm, co pro vás bylo úplně nejdůležitější v té době, třeba když to rozdělíme na začátku té nezaměstnanosti a ke konci. V tom každodenním běhu.

- Nevím, asi ten pocit, že se můžu spolehnout na lidi kolem sebe, že když budu potřebovat tak si můžu popovídat, můžu si ulevit a i ta faktická pomoc tam, byla, takže to bylo pro mne hodně důležité.

Hm. Aaaa vlastně když byste třeba měla,, eee dát radu někomu, kdo se do podobné situace dostane, eee co by měl dělat, eee jak to období přežít vlastně?

- Já nevím teda na to, jak přežít to období, ale kdybych měla dát radu.... lidem, co budou dodělávat školu, tak bych na rozdíl od sebe jim poradila, aby začali s tím hledáním práce ještě na škole. Protože já jsem to vlastně nechala až na dobu, kdy jsem definitivně měla po zkouškách, s tím, že... prostě ono to opravdu chvíli trvalo, než se se sežene ta práce. A... i vzhledem k tomu, že ty pracovní nabídky prostě se objevují třeba nevím... sporadicky ... ne sporadicky, ale prostě ta konkrétní práce, kterou člověk chce nebo ten obor, tak těch nabídek nemusí být tolik... takže je lepší si na to dát delší časový období, protože se nedá počítat s tím, že by člověk vyšel ze školy a okamžitě se něco objevilo. Takže to je ta asi nejdůležitější rada.

Připravila vás na to, nebo jak vás vlastně připravovala škola na ten praktický vstup do ... buď eee do pracovního procesu nebo prostě do toho opuštění školy?

- Hm. No tak nevím, jestli mě škola na to nějak připravila, jestli se na to vůbec dá připravit. Já nevím, jestli myslíte nějaký kurzy na to co dělat, až skončíme školu... nebo ty vědomosti, co jsem tam získala?

Spíš takové ty praktické věci, nemyslím přímo kurzy, ale eee jestli třeba vaši profesori měli zájem na tom, ptali se, jestli už práci hledáte nebo jestli sami přicházeli třeba s nabídkami nebo něco takového?

- Ne tak to ne. Nevím, jestli to tak jako bývá, vzhledem k tomu kolik nás bylo v ročníku, a že vlastně každý končil jinak, tak to studium bylo takové rozvolněnější, takže takového nic nebylo.

To rozhodnutí pro to hledat práci v Brně, bylo to racionální jako z toho hlediska, že tady je těch nabídek víc nebo, proč?

- Hm, hm,. Tak částeč... no tak racionální bylo určitě, částečně se to týkalo pracovního trhu, s tím, že tady je těch nabídek víc a i tím, že jsou vlastně v oboru, který mně zajímal. To znamená ta sociologie nebo ne že bych hledala práci přímo sociologickou, ale něco, kde bych třeba mohla ty vědomosti trochu uplatnit to co jsem studovala. To je tady určitě lepší, i když třeba v Praze by to bylo určitě ještě lepší, ale vzhledem, k tomu, že jsem to tady studovala v Brně a už tady mám ten okruh přátel tak jsem to hledala tady. Částečně i tím, že vlastně jsem z malého města, takže i ty příležitosti ostatní kulturní nebo tak tady jsou vyšší. Takže to byl druhý důvod.

V případě, že by třeba z toho domažlického úřadu práce přišla nějaká nabídka, eee myslíte si, že by v tom byl rozdíl eee po... třeba týdnů nezaměstnanosti a dvou měsících nezaměstnanosti v přijímání těch nabídek? I kdyby to nebylo právě to Brno.

- Hm.... nevím, možná by byl protože jsem, opravdu jsem nebyla na 100% rozhodnutá jestli Brno, protože pro mě to bylo preferované místo, ale vzhledem k tomu, že mám vlastně rodinu v Domažlicích, tak to byla taková jako ... druhá varianta. Dlouho jsem se rozmýšlela taky, ale ne, nemám pocit že by hrozilo to, že by nějaká nabídka přišla. (směje se) Že opravdu ten styk s tím úřadem práce byl minimální a ... i pokud jsem se tam třeba přišla na schůzku a dívala jsem se, co tam je za pracovní nabídky, tak ty pracovní nabídky byly jako minimální, takže jsem tohle nemusela řešit.

Eee, co se vlastně ukázalo jako nejužitečnější činnost, která vedla potom k tomu hledání zaměstnání, byla to opravdu tak moc náhoda, jak jste říkala?

- No nevím, jestli náhoda, byla to určitě štěstí, že jsem viděla zrovna ten inzerát, ale tak, nevím, co bylo nejdůležitější. Určitě bylo důležité to, že jsem to nevzdávala, že jsem pořád něco hledala, protože kdyby nevyšlo tohle, tak by vyšlo něco jiného potom... nevím, určitě to nebyla jenom náhoda

Co se potom měnilo se vstupem do toho zaměstnání, teda co se týče kontaktů s kamarády, denního programu a tak?

- Tak ten denní program se určitě změnil radikálně, tím, že... (směje se) počínaje tím vstáváním ráno. Aaaa, vůbec ten denní režim je úplně jiný, protože vlastně v té práci jsem minimálně osm hodin osm a půl, spíš víc, protože vzhledem k tomu že se teprve teď zaučuji, takže je třeba třeba tu zůstat i dýl. Eee tím pádem mám míň času volného, tím pádem se tolik necházím s kamarády, protože i když tady skončím nebo musím myslet na to, že třeba druhý den ráno budu vstávat, takže je to jiné. A taky mi jako trvalo, nebo stále ještě mi trvá, si na to zvykám.

Hm, když z tohoto pohledu vlastně vzpomínáte na tu nezaměstnanost, obecně, dá se to hodnotit pozitivně nebo negativně tady to tříměsíční období, co vám to přineslo třeba?

- Noo, mě nic moc pozitivního nenapadá, já jsem spíš určitě ráda, že jsem si odpočala po tom, po té škole, ale to bylo tak měsíc. Aaa ... nebo takhle bych to řekla, kdybych věděla, že po třech měsících najdu práci, tak bych si to úplně užila, ty tři měsíce a byla bych ráda, že můžu být doma, že si můžu prostě vychutnat to volno předtím, než nastoupím do práce, ale tím, že jsem vlastně nevěděla, že tam byla pořád ta nejistota, jestli něco seženu a co jaký druh práce, tak to byla spítaková ta nejistota byla to negativní. Pozitivního ... no nevím, ne nemyslím na to s pozitivními vzpomínkami. Určitě ne. Může být bráno jako pozitivní, že opravdu jako ty lidi kolem mě podrželi, ale to jsem se spíš jako nebo, takhle, já mám dobré zázemí v tomto, takže jsem to tak trochu čekal, nebylo to něco, co bych objevila nově. Tkže spíš spíš ... spíš bych na to vzpomínala jako na negativní ... negativní záležitost.

Přestože vlastně jste říkala, že ty problémy třeba ... jak to bylo s bydlením, peníze jsme probraly...

- Hm. Bydlení, no tak to bylo. Když jsem končila studium jsem měla... bydlela na kolejkách předtím, takže jsem si hledala nové ubytování tak jsem sehnala privát. Taky, mi v tomhle pomohla kamarádka, která, ... její kamarádka vlastně sháněla někoho na privátě, se jí uvolnilo místo, takže takhle přes ní, že mni to vlastně nedalo ani tolik shánění... To byl takový bezproblémový přechod.

Hm, když vlastně jste hledala to zaměstnání, chodila jste na konkurzy, kolik třeba jich bylo těch konkurzů? Nebo třeba, zvali vás?

- No nebylo jich moc. Vzhledem k tomu, že opravdu jsem se snažila si ty pozice vybírat to místo, že mě skutečně ze začátku jsem vylučovala takové ty asistentské místa, kterých, které se objevovaly, ale ... potom jsem posílala životopisy a těch, co se mi skutečně ozvali já jsem měla tak pět pohovorů možná, zhruba za ty dva, dva a půl měsíce.

Jak jste třeba hodnotila svoje šance v době těch pohovorů konkrétních? Popište třeba nákej, ze kterého jste měla třeba nejlepší pocit.

- No, ... tak vlastně nejlepší pocit. Ono se velmi projevilo to, že jsem vlastně jeden pohovor absolvovala u personální agentury, který si hledali nákou přímo člověka k nim a bylo velmi poznat, že oni vlastně dělají ty pohovory profesionálně, že je dělají často, takže ten pohovor byl úplně jiný, skutečně jsem tam strávila asi hodinu aaa probrali jsme úplně důkladně všechno, školu a... vůbec představy op té práci, tu práci samotnou... takže z tohoto jsem možná měla i nejlepší pocit, protože ... prostě ta ten člověk na druhé straně měl profesionální vystupování a ... i myslím, mně dodával takový pocit, že jako je to v pořádku všechno, že všechno, ty moje odpovědi jsou dobré a že vlastně všechno je dobré. No tak to bylo asi nejlepší, protože u těch dalších pohovorů tak když vyloučím ten, po kterém jsem vlastně nastoupila ten byl takový velmi krátký, protože vlastně ten majitel spěchal, protože měl nějaký časový skluz, takže jsme toho moc neprobrali. A potom vlastně ty tři další, tam jsem měla po skončení toho pohovoru pocit, že nejsem ten pravý kandidát, že jakoby se jim nehodím na tu pozici, na ty požadavky co oni tam měli, takže jsem měla pocit, že to nevyjde. Ten jeden to jsem si říkala, že by mohlo, ale zřejmě měli někoho, kdo se jim na tu pozici hodil líp. Vlastně ten další už vyšel. Ne že bych z něho měla ten pocit, ale... (směje se) vyšlo to.

Hm, když přicházela vlastně ta odmítnutí, jak jste tady to brala?

- Hm, No tak ono to bylo tak, že vlastně, ty dva, ty dva pohovory tam jsem to ani moc nečekala, takže tak nějak jsem si to vyhodnotila ten rozhovor, takže se jim tam nebudu hodit, že že mě jako nezaměstnají, nenabídnou mi tu práci. Ten jeden pohovor eee. To mě mrzelo samozřejmě, protože by mě to i zajmalo ta práce aaa a taky trošičku z jejich strany to mě mrzelo, že jako by nedodrželi to, co slíbili, protože mi říkali, že se do určitého termínu ozvou a neozvali se, ozvali se asi o týden později zhruba. Takže to mně trošku mrzelo v tomhle a samozřejmě i to, že jsem tu práci nezískala.

Eeee když potom přišlo nějaké to odmítnutí, v čem jste hledala chuť do dalšího hledání?

- No nevím, prostě jsem si říkala, že vzhledem k tomu, že těch odmítnutí fakt nebylo tolik, takže prostě je třeba to zkoušet, že opravdu ne to pr... ne každá práce ... ne to první místo, na které se hlásím musí nutně vyjít. Že opravdu se tam hlásí x lidí a ... oni si vybírají taky samozřejmě ... takže v tom, že prostě je třeba to zkoušet dál, že nejsem ideální kandidát na každé místo.

Třeba ta finanční podpora od rodičů. Působilo to... vlastně, určitě jste říkala, že jste byla ráda, že peníze máte... eee. hm měla la jste nebyly tam třeba nějaké i myšlenky na to, že už teda mám skončenou tu školu, je třeba s tím něco dělat? Bylo to motivací taky nebo...

- Nooo, nevím, jestli bych to nazval motivací, ale určitě jsem chtěla najít i práci z toho důvodu, abych nemusela využívat peněz od rodičů. I vzhledem k tomu, že mě podporovali na vysoké škole v podstatě osm let, takže i vzhledem k tomu, že ta doba i byla dlouhá, kdy jsem od nich dostávala peníze, tak jsem si chtěla najít práci, to určitě.

Co byly třeba ty další důvody, proč opravdu teda to zaměstnání a ne to volno...

- Tak kromě těch finančních, že člověk má pocit nezávislosti, tak asi pocit jako jednak nějaká náplň, protože člověk si nemůže celý život jen tak mít volno. Z hlediska toho, že si potřebuje vydělávat na život. Z hlediska toho, že něco dělá, něco co ho zajímá... a tak

Hm, eee, kdy jste měla pocit, že se to vlastně, eee zlomí, a že už teda teďka okamžitě jako to bude lepší?

- To to nevím, jestli... Nevím, ja jak to myslíte? Totiž teď. To je takový zlomový okamžik si nevybavuju žádný.

Vy jste měla spolubydlící jste říkala, eee, bavily jste se třeba o tom, byla studentka v té době, jak to probíhalo doma?

- Tak vzhledem k tomu, že jsem se vlastně přestěhovala z kolejí na ten privát,... tak ty spolubydlící byly pro mě nové, takže to... Určitě jsme se bavily o tom, ale tak spíš jakoby taky tak ne moc do hloubky... Oni my přály, abych našla tu práci, zajmaly se o to a... vlastně i teď si vybavuju, že jedna spolubydlící mi přinesla nějaký .... eee inzeráty s nabídkama práce, takže se o to, takže taky... ale skutečně jsme se moc neznaly, tak jsme to zase až tak do hloubky ... a taky jsme se tam vlastně víceméně moc nepotkávaly v bytě. Jednak ona chodila do školy a já jsem vlastně taky hledala práci.

Eee, byl třeba opravdu během těch tří měsíců třeba nějaký, eee, nějaká situace, kdy jste si říkala, eee, je to beznadějně, nedokážu to? Někakej třeba konkrétní eee příběh, který se váže k tomu období té nezaměstnanosti. Vzpoměňte na něco.

- No tak takový moment jakoby, že bych vyřídila jeden moment a řekla si, tak teď jako to nepůjde nebo jako vypadá to špatně tak to neee to tam nebylo, ale tak s tou prodlužující se dobou, mě napadaly myšlenky, jestli si tu práci najdu a vlastně. Já jsem se zatím omezila na to Brno, hledání práce, takže jsem si říkala, jestli už třeba nemám začít třeba v Praze, kde jsou přece jenom, kde je těch nabídek práce víc. Tak jestli nemám zkoušet tam, to mě napadalo, čím dál tím častěji. To tam bylo, ale nějaký moment beznaděje jako jeden, že bych v jednu chvíli řekla teď to nejde, tak to ne.

Hm, když bysme měly eee dva listy papíru, na jednom byla práce ... nezaměstnanost... eee srovnat pozitivní negativní, co by tam na nich stálo?

- Noo... nezaměstnanost. Pozitivní, ten volný čas, ale .... pro mě mělo vůbec to samotné slovo nezaměstnanost negativní příděch, takže eee tam ty pozitivní se hledají těžko. Ty negativní, tak, hm, ... to samozřejmě, že člověk nemá vlastní peníze, které by si mohl vydělat sám.... Potom taky,... na druhou stranu zase uvedu ten volný čas, že potom ho bylo místo až moc... aaa... nevím to jsou asi ty dvě nejhlavnější věci. A ta práce to je vlastně zrcadlově obrácené ty pozitivní jsou v tom, že mám ten vlastní výdělek, aaa vzhledem, i k tomu druhu ... našla jsem si práci, která mě baví, myslím, že můžu využít to, co jsem se naučila... můžu nebo .... můžu prostě je toho spoustu, co se musím naučit, což pro mně je pozitivní, že člověk se pořád někde učí něco nového. Negativní... negativní je určitě to, že tady teď trávím víc času než bych chtěla, protože té práce je víc .... aaaa taky je negativní to vlastně, že už nemám takové to, trošičku spíš než s tou nezaměstnaností bych to srovnávala se studiem, kdy jsem měla volnější režim, mohla jsem se rozhodnout, co chci dělat, kdy to chci dělat v podstatě. Byly tam některé povinné věci, ale o spoustě věcí se člověk mohl rozhodnout, jestli zrovna v tomhle momentě bude něco dělat do školy nebo půjde radši na procházku, což teď vlastně není v tom, že od do vlastně musím být v práci. Takže tohle není a mám i míň času na kamarády... což je taky tak negativní a to bude asi to nejdůležitější, co mě napadá

Eeee, jste říkala, že toho volného času bylo v době hledání práce až moc, čím jste ho vyplňovala?

- Čím jsem ho vyplňovala, no tak... Nejdůležitější nebo největší položkou bylo samozřejmě to hledání práce... potom potom určitě schůzky s kamarádama aaa, vlastně hodně času jsem trávila i doma, oproti tomu, když jsem studovala, tak hodně času aaa tam, tam jsem ho trávila tím... prostě byla jsem s rodinou, užívala jsem si to a vlastně my mnáme rodinný doimek, takže tam se práce vždycky nějaká najde... takže tak.

Potom se vstupem do práce, zdá se vám, že se rozšířily třeba, eee, rozšířila skuoina lidí, se kterými se stýkáte, nebo naopak se ztenčila?

- Rozšířila se samozřejmě o ty kolegy tady v práci, aaa, zúžila se o ty spolužáky, protože, občas se potkáme, ale ... spíš cíleně s některýma lidma, Nejsou to takové ty každodenní kontakty, že potkám někoho náhodou, nebo tak prostě, to teď když chci někoho vidět, tak si s ním musím dát vyložené schůzku někde, takže nevím, nevím, jaká je celková bilance, možná trošičku zúžila, ale to je těžko říct.

Hm, omezil se třeba váš společenský život, eee právě v době hledání práce nebo si myslíte, že ne?

- No, já mám spíš pocit, že se rozšířil, protože jsem vlastně předtím to srovnávám s dobou, kdy jsem měla spoustu práce, protože jsem psala bakalářku, učila jsem se a ještě jsem chodila na brigádu, takže jsem toho času volného měla minimálně, takže jsem mám pocit, že se spíš rozšířil a že i .... bylo to dobře, protože jsem začala vyplňovat ten čas, co jsem měla... bylo to příjemné.

Přemýšlela jste ještě v době školy vlastně o lidech, kteří práci hledají, eee, jaký jste měla názor vlastně na nezaměstnané?

- No tak já jsem tak trošku psala na to téma klauzurní práci takže jsem o tom něco četla. Aaaa, jaký jsem měla názor? No ono je těžké generalizovat jakoby, protože ty lidi hledající práci jsou strašně rozdílní a spíš možná tak, kdybych tom měla tak nějak zevšeobecnit, tak i vzhledem k tomu, že vlastně asi tak před dvěma třema lety moje mamka taky hledala práci půl roku v podstatě, tak jsem spíš měla pocit... nevím jak bych to nazvala, že že ty lidi se prostě snaží a že to chvíli trvá než se ta práce najde, že ... že to nemusí být tím, že se jakoby nemají dostatečnou motivaci, protože někdo si třeba může myslet, že kdo je nezaměstnaný, tak není dost... se dost nesnaží, že je to jakoby jeho vina... to jsem si nemyslela, myslela jsem spíš jako, že to chvíli trvá, že kvůli té situaci na trhu práce, že nemusí být snadné, tu práci nalézt.

Hm, eee kromě maminky, byl někdo z vaší, z vašeho okolí v podobné situaci, měla jste třeba s kým porovnávat ještě?

- No tak vlastně mě teď napadá kamarádka, vlastně taky hledala práci asi tak před rokem, aleeee tam to bylo trošičku jiné.... V tom že ona vlastně jakoby dostala výpověď v té předcházející práci a měla asi tříměsíční výpovědní dobu a v té době si vlastně našla druhou práci, takže tam vlastně byly taky tři měsíce, ale s tím, že ona chodila do práce, že nepřerušila, nepřerušila... jakoby nebyla doma nikdy...

Hm, já pořád mám pocit, že si to nedovedu úplně eee představit, právě co člověk probudí, vlastně když se vzbudí do dne, kdy nemá nic jako pevně naplánovaného. eee Jde to nějak ještě přiblížit? Právě nějak, nějakou historkou... prostě typického dne?

- Hm, já nemám moc ráda slovo typický. Typický den... hm... alee... pocity ... eee ... takhle. Já spíš jsem takový typ, co si rád přispí, nejsem ranní ptáče, takže tím, že jsem vlastně ráno vstávat nemusela, takže jsem spíš... trvalo mi ... vstávala jsem později... a vlastně i vlastně i jsem si dávala taková prodloužená rána, že jsem nemusela nikam spěchat... takže jsem nespěchala s tím, že jsem si udělala snídani, udělala jsem ... umyla jsem se a ... vůbec třeba jsem si chvíli četla nebo něco takového aaa .... ty pocity nevím... pro mě ten eee asi jsem zjistila, že potřebuju trošičku denní režim, že mi potom ty věci obvyklé trvají daleko delší dobu než by trvat musely než je zvládnou, takže to pro mě bylo spíš jakoby spíš negativní. ... nevím... byla jsem ráda, když jsem potom vlastně jsem mohla s někým promluvit, že jsem byla... mi chyběl taky trošku ten kontakt vlastně s tím, že ráno když jsem chodila do školy takže jsem měla kontakt s těma lidma tam. A teď ty rána, jak byly delší, tak jsem se těšila, až úplně někoho potkám.

Když jste si říkala, že se měnil v průběhu těch tří měsíců jako názor na to, jaký typ práce byste chtěla dělat, slevovala jste třeba i z finančních nároků nebo ne?

- Nooo, tak ty finanční nároky se moc neměnily, protože já mám pocit, že jsem tak nějak jako už na začátku si nestanovila moc velký finanční strop takže.... jestli se to zhouplo dolů, asi ani ne. Myslí, že ani ne.

Tak já myslím, že jsme probraly to zleva zprava :-)

- Já taky (směje se)

Nenapadá už vůbec nic dalšího. Nebo.... Co by vy ste k tomu třeba dodala ještě? Vlastního

- Já už nemám, já mám pocit, že už jsem to tady všechno třikrát opakovala. (směje se) Možná je to tím, že ... ty tři měsíce nejsou tak moc jako, takže nějaké výrazně depresivní pocity tam nebyly, navíc jsem si žila jako v bavlnce, když se to tak vezme. Nemám pocit, že bych k tomu měla něco dodat.

Tak díky moc.